

slet ikke an. Netop det, at han lever i Udlandet, gør, at han saa meget mere og saa meget bedre kan virke i den Retning, som gør ham kvalificeret til en saadan Anerkendelse.

Endelig vil jeg sige et Par Ord om Handelsministeriet. Ogsaa jeg blev greben af nogen Frygt ved at se dette Ministerium blive kaldt „Handels- og Søfartsministeriet“, idet jeg tænkte mig den ganske vist for en fornøftig Betragtning fjerne Mulighed, at dette Ministerium ikke vilde faa noget med Industrien at gøre. Jeg er bleven beroliget ved de Udtalelser, som senere hen ere faldne fra den højtærede Konseilspræsident, og jeg mener altsaa at turde slaa fast, at det, vi nu have faaet, er ikke, hvad man vilde kalde et departement of commerce, men et departement of trade. Her hører jo altsaa Industriens Interesse naturlig hjemme ligesom Handelens og Skibsfartens. Jeg haaber ogsaa, man vil faa et Departement, som vaager over Industrien, eller et Departement, hvor man ikke betragter Industrien som en Snyltoplante paa Erhvervslivet, men hvor man, hvad der ogsaa ganske særlig er nødvendigt, naar Talen er om de økonomiske Forhold, kaster Blikket fremad og ser, hvilken Betydning Industrien vil have for Landets økonomiske Fremtid. Hvor man passer paa Indførselen og tager Initiativet, hvor man ved, at Varer lige saa godt kunne tilvirkes herhjemme som indføres, og hvorigennem Industrien kan blive hørt, og hvor den kan søge Raad. Hvad det her kommer an paa, er selvfølgelig ikke alle de underordnede Sager, i den Forstand, underordnede Sager, som angaa det tekniske, Lærlinge og alt dette, om det ligger under Handelsministeriet eller Indenrigsministeriet, er forholdsvis ligegyldigt. Men de Forhold, jeg tænker paa, ere i første Linie naturligvis Traktatforhold og Toldforhold og saadant noget, som den højtærede Konseilspræsident netop glædeligvis nævnede, f. Eks. det Forhold, at udenlandske Varer kunne transporteres til billigere Fragt paa danske Jernbaner end danske af samme Art. Jeg vilde derfor ønske, da nu ogsaa den højtærede Konseilspræsident, og jeg forudsætter den højtærede Handelsminister, synes at være af samme Mening, at dette Ministerium hurtigst muligt blev omdøbt og kom til at hedde Handelsministeriet, hvilket vil være det heldigste Navn. Naar man nu kender og er klar over Indholdet, er jeg selvfølgelig glad for, at dette Ministerium er oprettet, og glad ved at se en saa højt anset For-

retningsmand som den højtærede Handelsminister i Spidsen for det.

Til Slutning bliver jeg vist nødt til at omtale en lille Kontrovers, som fandt Sted mellem det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) og mig forleden Dag. Det ærede Medlem blev grebet af Talens Flugt og fik hvirvlet en Del Insinuationer og Rygter ind i sine Udtalelser, hvilket foranledigede mig til at afbryde ham. Det ærede Medlem sagde da til mig: „De skulde tale om Rygter, gode Herre!“ Ja, hvorfor skulde jeg i Grunden ikke tale om Rygter, det vil sige tale om, at man ikke skal tale om Rygter, navnlig ikke herinde? Men det blev sagt paa en saadan Maade, at jeg syntes, det kun kunde betyde et af to, enten: De skal ikke tale om Rygter, for De løber jo selv med Rygter! — og da jeg ved, at ingen Last ligger mig fjernere end den at løbe med Rygter, saa vilde jeg nødigt, at det skulde opfattes i den Forstand — eller ogsaa: De skal ikke tale om Rygter, fordi der gaar Rygter om Dem! — det ved jeg nu ikke, om der gør; men hvis det ærede Medlem ønsker at gøre sig ansvarlig for dem, behøver han blot at fremsætte dem i en ganske bestemt Sigtelse, saa skal jeg nok svare ham. Og videre, da jeg, irriteret over det, som jeg ikke kan begribe er tilladt herinde, at fremsætte ganske løse Rygter udefra, igen afbrød ham, sagde det ærede Medlem, at jeg skulde passe mig selv. Men det er jo en ren Misforstaaelse; for jeg skal netop slet ikke passe mig selv herinde; mine egne Sager ere netop det sidste, jeg skal passe. Jeg skal passe meget andet, blandt andet, at det ærede Medlem ikke kommer med noget, som kan skade Samfundet eller de Ideer, jeg særlig har Interesse for eller er sat til at repræsentere. Det er netop det, jeg skal passe paa og ikke andet.

Endelig faldt der en Bemærkning om, at jeg heller ikke havde troet paa Rygterne om Alberti. Nej, dem har jeg ikke troet paa; jeg har endogsaa taget Alberti i Forsvar, og det skylder jeg naturligvis mine Vælgere en Redegørelse for, og den skulle de ogsaa faa af mig. Men jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at Grunden, hvorfor jeg ikke troede paa disse Rygter, var den, at jeg overhovedet ikke tror paa Rygter, at jeg overhovedet ikke tror paa Insinuationer. Naar man fra alle Sider farer løs paa et Menneske med Insinuationer paa den Maade, som det blev gjort her i Tinget hin berømte Aften, er